

Üveges Huba:

Omnia Vincit Amor

#romantikus ❤️ #történelmi 👑 #szórakoztató 😊 #+16
– önálló novella –

Copyright ©2020, Üveges Huba

Réczfi Bernát hosszan pihentette fejét jövődöbelije ölében. Hol haragtól izzó, hol bánattól fekete szeme megnyugodni látszott, ahogy belenézett Hajnalka csillogó, élénkzöld tekintetébe.

– Hogy én mennyit álmodtam eme szemekről! – súgta a hatalmas termetű vitéz. – Éltem felét így álmodva töltöttem, megbűvölve szép szemedtől, rózsabimbó ajkadtól és göndör aranyfürtjeidről. Figyeltelek mindig, mióta csak nővé értél. Vágytam rád mindig.

Hajnalka mindezt nagyon jól tudta. Mosolyt erőltetett arcára, és simogatta tovább a széles állkapcsú, sebhelyes arcú harcos hosszú fekete haját.

– Ígéred-e, hogy mindig ilyen csillag szemekkel nézel majd reám? – kérdezte a férfi.

– Ígérem – felelte Hajnalka lágy, dallamos hangon.

– Ígéred-e, hogy soha sem ellenkezel?

– Ígérem – biccentett a lány.

– Ígéred-e, hogy fiút szülsz nekem?

– Ígérem.

– És ígéred-e, hogy szeretni fogsz?

Hajnalka lesütötte smaragd szemét, ajka nem nyílt válaszra.

– Felelj! – szólította fel Bernát.

– Azt nem ígérhetem – felelte remegő hangon a leány.

– Nem? – kerekedett ki Bernát szeme. – Miért nem?

– Mert a szerelmek az égben köttetnek...

– Ostobaság! – pattant talpra a férfi. – Vagy ha így is igaz, hát a házasságokkal más a helyzet! Szerencsére. Ugye emlékszel még, hogy a családom és a családod között szerződés írja elő kettőnk esküvésését?

– Hogyne emlékeznék, drága Bernát – sóhajtotta a lány.

A következő pillanatban kürt harsant. Réczfi arca azon nyomban eltorzult a haragtól. Nagy lendülettel rohant ki az ajtón. Hajnalka lábujjhegyen követte.

Lent a vár fala előtt tucatnyi páncélos vitéz és vagy száz lándzsás állott, továbbá két kisebb ágyú irányult a falak felé.

– Add át a menyasszonyom, ebfattyá! – kiáltott fel egy vitéz.

Réczfi a bástya két mellvédje között állt, s fejét forgatta. Kereste, vajh a hang ki felől érkezhethozzá. Elvicsorodott, amikor meglátta a fiatal, szőke vitézt: csillogó ezüstözött vértben, egy fehér csatamén hátán.

– Máté, te tejfölösszájú! – kiáltott le megvetően. – Meglep, hogy egyáltalán elbírod azt a páncélt! Ó, te anyaszomorító! Hát tudd meg, hogy kit menyasszonyodnak nevezel, sosem volt jog szerint a tiéd! Bitoroltad! Miképp ebben a páncélban bitorlod a lovagi létet! De ennek vége! Hajnalkát még ma feleségemül veszem! Éjjel elhálom veled a nászt! Holnap pedig végzek veled és a szálnalmas csapatoddal!

– Ezek az utolsó szavaid? – kérdezte a szőke vitéz.

– Ezek! – felelte keményen a várúr.

– Akkor hát teszek róla, hogy valóban ezek legyenek az utolsó!

Számszeríjászok ugrottak elő a fák mögül, s tucatnyi acélhegyű nyílvezzőt lőttek ki Réczfi felé. A várúrnak épp az utolsó pillanatban sikerült behúzódnia a védőorromzat mögé.

Látván az elszánt ostromlókat, Hajnalka kebelében újra ébredt a remény.

– Omnia vincit Amor! – kiáltotta le vőlegénye serege felé. – Omnia vincit Amor!

Réczfi Bernát gyorsan hóna alá kapta a nőt és visszavitte a vártoronyba. Ám ezúttal nem a toronyszobába, hanem le a kápolnába.

A pap már ott állt a freskókkal ékesített helyiség aprócska oltáránál, miképp a katonákból verbuvált násznép is.

– Omnia vincit Amor, mit jelent ez? – kérdezte a várúr feldúlt hangon az egyházfit.

A barát rémült arcot vágott, és csak lassan nyögte ki:

– A szerelem mindenk felett győzedelmes.

– Baromság! A jó katona, a jó katona az aki mindenk felett győzedelmes. Ezért vagy itt, drágám! – nézett a nőre.

Hajnalka a sarokba szorított vad dühével nézett vissza rá.

– Elég jó katona voltál, hogy megöld a kísérőimet és elrabolj.

– Úgy bizony! – húzta ki magát a vitéz, szemlátomást roppant büszkén magára.

Kintről ágyúlövés hallatszott és vad kiáltozás.

– Akinek itt nincsen dolga, menjen a falakra! – kiáltotta a várúr.

A két tanút kivéve – azaz a deákot és a lantost –, a násznép el is takarodott, azon ízibe.

– Na, most már kezdheted, csuhás! – mordult rá Bernát a papra. – Aztán azonnal elháljuk az esküvést! – fordult a nő felé.

Hajnalka lába megremegett, s gyomra görcsbe rándult. Úgy érezte a remény a bolondját járhatja vele. Épphogy csak megmutatkozik, mielőtt újból eltűnne.

A pap elkezdte mormolni az ígét. Hajnalka más körülmények között értette volna a latin nyelvű szöveget, de most minden elhomályosult előtte. A világ színtelenné lett, a hangok zöreijé, míg szívverése hangosabbá vált bármely csatadobnál.

Omnia vincit Amor. Omnia vincit Amor... – mondogatta magában.

Képek jelenetek meg előtte, emlék-töredékek. Az élete, a vágyai. Egy épp jelentéktelenné lényegülő múlt.

Nem, nem, nem lehet! – tört fel benne egy hang kétségbeesetten. – A szerelem mindenk felett győzedelmes!

Kiskorában fiúkkal játszott. Százszor inkább fiúkkal, mint lányokkal. Vívtak is, és ő jó volt benne – nagyon jól bánt a bottal.

A mellette álló férfira pillantott. A férfi a papot figyelte, majd egy pillanatra összegezzent, amint a rázkódó falakról jókora vakolatdarabok hullottak alá az ágyúzás következtében.

Hajnalka fejében elhallgatott a dobszó. Kirántotta a férfi kardját, majd egy erős suhintással keresztülvágta Réczfi Bernát nyakát. Hosszú hajánál fogva felkapta a várúr földön guruló fejét, és felszaladt vele a csigalépcsőn. A pap és a két tanú döbbenet néztek utána.

Mit tettem? Hogy lehettek ilyen kegyetlen? – fordult fel Hajnalka gyomra. Majd aztán az undort leküzdve, mégis sikerült feltűznie a levágott emberfőt egy lándzsára, és azt kitűznie a vártorony fokára.

Lenézve az ostromlókra. Mély levegőt vett, hogy összeszedje gondolatait. Sikerült emlékeztetnie magát, miért tette, amit tett:

– Omnia vincit Amor! – kiáltotta teli torokból.

Az ostromlók éjjeleztek. Az ostromlottak pedig szomorúan vették tudomásul, hogy uruk hiányában harcuk okafogyottá vált. Réczfi katonái letették a fegyvert, és kitérték a vár kapuját. Az ostromlók pedig betódultak rajta.

– Hajnalka! – rohant fel Máté. – Én egyetlen virágszálam! – Magához ölelte erősen szorítva, majd felkapta és jól megpörgette az ő rég látott kedvesét. – Te tetted? Te végeztél a gonosztevővel? – kérdezte csodálkozva.

– Igen – bólintott a lány.

– Így hát téged illet a babér! Téged illet a glória!

– Inkább felejtjük el – sütötte le szemét Hajnalka.

– Ahogy akarod, egyetlen boldogságom – felelte a lovag. – De ha már így újra egymás ölelésébe borultunk, mit szólnál, kedves jegyesem, ha nem halasztanánk tovább? Ha most íziben megülnénk az esküvést?

– Pompás ötlet, én egyetlen hőszám – mosolyodott el a nő, s kövér, piros ajka összeolvadt a lovag férfiasan keskeny ajakával.

A pap így újabb esketést tartott, melynek alkalmával mindkét fél kimondta a holtomiglan-holtodiglant. Ráadásul, egyáltalán nem mellékes módon, ezúttal mindenkinek helyén marad a feje.

A győztes és a vesztes katonák megbékéltek, miután együttes erővel sikerült felütniük Réczfő valamennyi boroshordóját. Táncoltak, mulatoztak, s megannyiszor megéljenezték az ifjú párt.

Máté és újdonsült neje egymás mellett álltak, szorosan átkarolva egymást, s gyakorta csókot váltottak.

– Menj, kedvesem, mulass a katonáiddal! – biztatta Hajnalka a vőlegényét. – Mikor lemegy a nap, végre a tiéd leszek, ahogy te is az enyém. De addig engedd, hogy meggyászoljam elraboltatásom és szabadulásom borzalmait.

– Engedem, egyetlenem, hogy ne engedném. És külön köszönöm, hogy engedsz inni a fiúkkal eme nagy nap estéjén is! – vigyorodott el. – E napén, ami amúgy csak a tiéd lenne, és senki másé.

– Megérdemled – vigyorgott vissza a nő, majd csókot dobott kedvesének, és visszavonult a szobájába.

Magára zárta a reteszt, majd kioldozta a fűzőjét, s levette magáról a díszes ruhát. Ott állt anyaszült meztelenül. Egyenes termettel, karcsú derékkal, hullámzó kebellet.

– Előjöhetsz! – súgta.

Máté lovászfője, Istók, félénken bújt elő a függöny takarásából.

A nemes asszony biztatóan mosolygott rá.

– Annyira, de annyira hiányoztál! – rohant hozzá a szikár, de izmos férfiú.

– Amint megláttalak az ostromlók között, tudtam mit kell tennem! – csókolta meg izzó szenvedéllyel Hajnalka az ő Istókját. – Sajnálom, hogy ehhez hozzá kellett mennem az uradhoz, de nem láttam rá más módot, hogy én, édes egyetlenem, a te közeledben lehessek. Hogy nemes asszonyként egy szolgálóval... De hagyjuk ezt most! Csak csókolj és ölelj! Aztán tégy magadévá!

A fiú úgy is tett. Összeforrtak a vetett zöld selyem ágyban ketten egy testé.

– Omnia vincit amor et nos cedamus amori – súgta a nő, még mielőtt teljesen elmerült volna a kéjben szerelmével. – A szerelem mindenkinek felett győzedelmes, és mi engedjünk a szerelemnek!

VÉGE